

Miguel A. Giner Bou
Núria Tamarit
Xulia Vicente

ANNA DÉDALUS DETECTIU

EL MISTERI DE LA MANSIÓ CREMADA

ANNA DÉDALUS DETECTIU

EL MISTERI DE LA MANSIÓ CREMADA

Miguel Á. Giner Bou
Núria Tamarit
Xulia Vicente

Andana editorial

Índex

Les ruïnes 7

El quadern 13

Massa preguntes 45

Visita als Segura 49

El xòfer, l'escarabat roig i el quadern 55

Geraldine en l'hospital Sant Jordi 61

El misteri de la mansió grisa (continuació) 69

Foc i aigua 87

Final 95

«Un dels meus refugis favorits durante el dia era
el soterrani ruinós de la mansió cremada.»

La tumba, H. P. Lovecraft

LES RUÏNES

Les ruïnes de la mansió grisa s'alcen imponents davant meu. És a punt de fer-se fosc i fa fred, una capa de pluja fina no deixa de caure i ho amera tot. Una vegada al mes hi torne i intente esbrinar alguna cosa...

Sóc Anna Dédalus, tinc setze anys i sóc detectiu. Els meus pares també ho eren, els famosos detectius Dídac Dédalus i Queta Amorós, i dic «eren» perquè desgraciadament fa deu anys que van morir en un accident terrible, precisament ací, en aquest lloc sinistre.

Mon pare era molt intel·ligent, la ment més brillant del continent, Sherlock Holmes i Hèrcules Poirot en una mateixa persona. Sentia una passió verdadera per la música, la física, la química i les matemàtiques, i eixa base científica forta sempre l'ajudava a descobrir els misteris que s'amagaven darrere dels casos més complicats.

Ma mare era més intuïtiva, era il·lustradora, pintora i psicòloga, amant del cinema i dels còmics. Els seus coneixements increïbles en psicologia humana li feien intuir solucions que ben sovint ni tan sols mon pare aconseguia veure. Era sorprenent com connectava elements dispars aparentment i el cas es simplificava notablement, o inclús es solucionava.

La combinació de l'un i l'altra era letal, quan la policia es desesperava i ja no sabia per on pegar, avisaven els pares.

Afortunadament, he heretat un poc de les habilitats de l'una i de l'altre.

Vaig aprendre a llegir amb els informes que ma mare feia sobre els casos, ja que ella tenia el costum de dibuixar-ho tot. Deia que l'ajudava a reflexionar sobre el que investigava, i cada cas, dels més de cent que va haver-hi, va ser cuidadosament plas-

mat en els seus quaderns, quaderns que guarde zelosament i que consulte cada vegada que m'entravesse. No sabeu les vegades que m'escabusse en les seues aventures, les vegades que els seus coneixements m'han ajudat a resoldre un misteri. Sóc conscient que sóc molt jove, com també sé que quan em criden per a ajudar en un cas, els adults em miren amb recel, inclús, a vegades, amb un cert menyspreu. Ai, però com m'agrada veure'ls les cares quan el resolc i com goge interpretant-les: enveja, zels, estranyesa i, també alguna vegada, admiració i respecte. I és quan veig eixes expressions que sé que el cas es tanca.

He resolt més de vint casos amb tan sols setze anys, uns quants d'una complexitat inaudita, i me n'enorgullisc. M'apassiona la faena i he gojat moltíssim amb cada un dels misteris que he investigat. Podria ser realment feliç fent açò, però hi ha una cosa que em turmenta, una cosa que possiblement hàgeu endevinat. Efectivament, no he resolt el cas que va costar la vida als meus pares.

Hi he pegat milanta voltes, l'he investigat des de tots els angles possibles, he seguit i he preguntat a tots els implicats, he llegit i rellegit els informes policials, els dels bombers i els dels forenses i sempre he obtingut la mateixa resposta: cap pista. No he trobat res que m'ajude a aprofundir més enllà del que tot el món sap: que la vella mansió grisa es va cremar l'any 1975 i que van morir quasi tots els habitants, entre els quals hi havia els meus pares.

He parlat moltes vegades amb els tres únics supervivents: l'hereua dels Mulligan, Geraldine (que va acabar en un hospital psiquiàtric), i el vell matrimoni de cuiners, el senyor Antonio Segura i la dona, Adela, per a preguntar-los si sabien o si recordaven un poc més del que havien contat a la policia. Inclús, encara que no crec massa en eixes coses, els he sotmés a sessions d'hipnosi. I, com sempre, no res.

Hui és una d'eixes nits en què torne a les ruïnes de la mansió grisa, amb la companyia del meu amic Bloom, encara que aquest viatge ha preferit quedar-se esperant al sidecar davall d'un paraigua. M'he endinsat una vegada més en el que un dia va ser el menjador, i, com el sostre pràcticament ha desaparegut, la capa de pluja fina, però incòmoda, m'ha amerat, cosa que és prou irritant.

Conec la mansió de memòria. N'he consultat els plànols milanta voltes. En la planta baixa hi ha la cuina, el menjador amb una ximenera impressionant, la saleta i, també, una biblioteca impressionant. Pujant pel que degué ser una escala de marbre preciosa, hi ha les habitacions, el terrat posterior i, més amunt, un porxe i les habitacions del personal. Al soterrani, la caldera, el celler i la bugaderia connecten amb la cuina per una porteta. Com he fet més d'un centenar de vegades, recórrec les ruïnes sense perdre l'esperança de trobar alguna cosa que m'ajude a avançar en les meues indagacions.

La lluna ha eixit tímidament entre els núvols i, per fi, ha parat la pluja. Just abans d'anar-me'n, quan pegue la volta, note alguna cosa estranya, quasi imperceptible, però conec tant el menjador que m'he adonat de seguida que davant de la ximenera el terra no està igual. Estic quasi segura que eixe tauler no tenia eixa xicoteta corba cap avall. El cor em comença a bategar més de pressa. Després de tants anys esperant un canvi, em trobe amb alguna cosa diferent entre aquelles ruïnes, encara que he de tindre en compte que podria ser un efecte òptic causat per la fusta banyada i el reflex de la lluna. L'ansietat, l'enemic més important de tot bon detectiu, em domina i córrec a comprovar-ho, quan sent un esclafit de fusta davall dels peus.

No esperava caure al buit des de tan alt. El terra, de més a més, de més corbat cap avall del que jo pensava, estava podrit i no ha aguantat el pes. El colp contra terra m'ha deixat

prou atordida i un dolor fort al costat em diu que possiblement alguna costella estiga trencada o desplaçada. Espere que Bloom haja sentit l'escama que s'ha armat quan el terra s'ha assolat, encara que ho dubte, la carretera és massa lluny. Almenys la meua intuïció i la meua capacitat visual estan en perfecte estat.

Faig llum amb la meua vella llanterna cap amunt i comprove que la superfície és massa alta, és impossible pujar sense una corda.

–Bloom!, Bloooom!

És inútil, no s'ha assabentat de res. Hauré d'esperar. Encare la llum cap a tots els costats i descobrisc que el foc no ha passat factura a aquesta part del casalot, està pràcticament intacte. Curiós. A la meua dreta ix un corredor fosc. Què hi faig? El seguisc o m'espere fins que Bloom em trobe a faltar? No sé per què m'ho pregunte, fa estona que he pres la decisió, quina detectiu seria si m'espantara un corredor fosc!

Supere la por, sobretot a les aranyes, i m'endinse en la foscor. La humitat creix a cada pas i avance a poc a poc xafant tolls foscs i fent llum al corredor. Sobre el sostre vell, unes serps llargues rovellades acompanyen el meu camí, han de ser les canonades d'aigua, electricitat o gas antigues.

Arribe fins a una sala gran. La llanterna xicoteta que porte no en permet veure'n tota l'amplitud. M'endinse a poc a poc i intente descobrir alguna porta que em traga d'aquest malson d'humitat i fred. A més, el dolor a la costella ha augmentat i comence a notar-lo més del que m'agradaria. Hi veig una vella, enorme i complexa maquinària on moren les serps del corredor. Ha de ser la caldera.

–Oh no, només faltava açò! –cride.

El sostre de la sala comença a cruixir, el mateix so que he sentit adés i que ha fet que el meu cos caiga al buit, però molt més amenaçador. Si no m'afanye, tot el que queda de la vella casa

em caurà damunt del cap. Ignorant el mal del costat, comence a córrer a cegues, buscant desesperadament una eixida. El feix de llum de la llanterna cobra vida pròpia i es desplaça ràpidament sobre més canonades, una taula amb uns quants objectes, cadires, llibres, papers... i, per fi, una porta! Córrec cap allà desesperadament. El cruixit del sostre ha augmentat d'una manera alarmant i l'afonament és imminent. Quan òbric la porta m'adone que ni tan sols havia pensat en la possibilitat que estiguera tancada, però no hi ha temps per a res, sospire i aparte eixa idea del cap. Alguna cosa m'impedeix eixir, una imatge s'instal·la al cap i em reclama insistentment l'atenció: damunt la taula hi havia una cosa tremendament familiar... busque amb la llanterna altra volta i allà és! No eren imaginacions meues, ací baix, al subsòl de la mansió grisa, en una part que ni tan sols apareix en els plànols, en una taula vella de fusta, hi ha un dels quaderns inconfusibles de ma mare.

Una cascada de pols i borumballa de fusta acompanyen l'esgarrifós so *in crescendo* de les bigues de fusta esquerdant-se ràpidament i sé que he d'eixir d'ací corrent, però alhora sóc incapaç de deixar el llibre a la taula. I si no puc recuperar-lo mai més? Seguint un impuls tan incontenible com temerari, córrec cap a la taula, el so dels passos és emmudit pel de les bigues de fusta podrida partint-se. En tindre'l a les mans, l'amenaça estrepitosa es converteix en una realitat terrible que em cau irremeiablement al cap. Ara la foscor sí que és total. Quan el so i la pols paren la seua òpera tètrica, just abans de desmaiar-me, sent a la llunyania els lladrucs dèbils del meu estimat i fidel Bloom. Segur que ell... em tro... ba... rà...

EL QUADERN

Quan desperte no sé molt ben on sóc, només sé que estic molt encondolida, tremendament encondolida. Als peus del llit, calfant-me i mig adormit, hi ha Bloom. Quan em veu desperta, comença a bellugar la cua d'una manera esvalotada. Observe al meu voltant: un goter, llençols blancs, tubs, màquines, xiulits. No hi ha dubte, sóc en un hospital. Tinc un braç en cabestrell pel cúbit trencat, el peu dret escaiolat per un esquinç de turmell i el pit recobert amb un embenatge adhesiu perquè m'he trencat una costella flotant. Asseguda al meu costat hi ha una persona que conec molt bé. Ulls vius, menuts i simpàtics, galtes ruboritzades, amb sobrepés i, com no, dormint.

–Hola, oncle Eugene.

–Eh? Uh? Hola, Anna, per fi t'has despertat.

–Quant... quan de temps estic així?

–Un parell de dies. Però estàs prou bé... Tenint en compte que et va caure al cap mitja mansió, podem dir que el teu estat no és molt greu. Ai, eres igual de cabuda que ta mare!

–Ma... ma mare. El... el quadern...

–Tranquil·la, el tinc ací. El tenies entre els braços quan et desenterràrem, estaves inconscient, però el tenies ben agafat. Ja pots dir que eres una morta vivent, una zombi –l'oncle Eugene fa carasses i gesticula amb les mans.

Quan em ric, em fa un mal terrible el cap, i en estirar les mans cap al cap m'adone que el tinc embenat. L'oncle Eugene continua parlant.

–En fi, si no arriba a ser per Bloom, encara et busquem. –Quan sent el seu nom, Bloom belluga la cua encara més de

pressa, si això és possible.– Va vindre a casa completament fora de si. Quan el vaig veure sense tu vaig saber que alguna cosa no anava bé, el vaig seguir i, bé, ja pots imaginar la resta.

–Uf, em fa mal tot.

–Normal.

–Passa'm el quadern, oncle Eugene.

–No és millor que descanses una mica? No et convé excitar-te ara, en el teu estat...

El mire d'una manera desafiadora, amb eixa mirada que li fas a algú que ja sap què penses. Dubta un instant, però finalment sospira, obri el calaix de la taula de la meua dreta i me'l dóna, protegit amb una funda de plàstic.

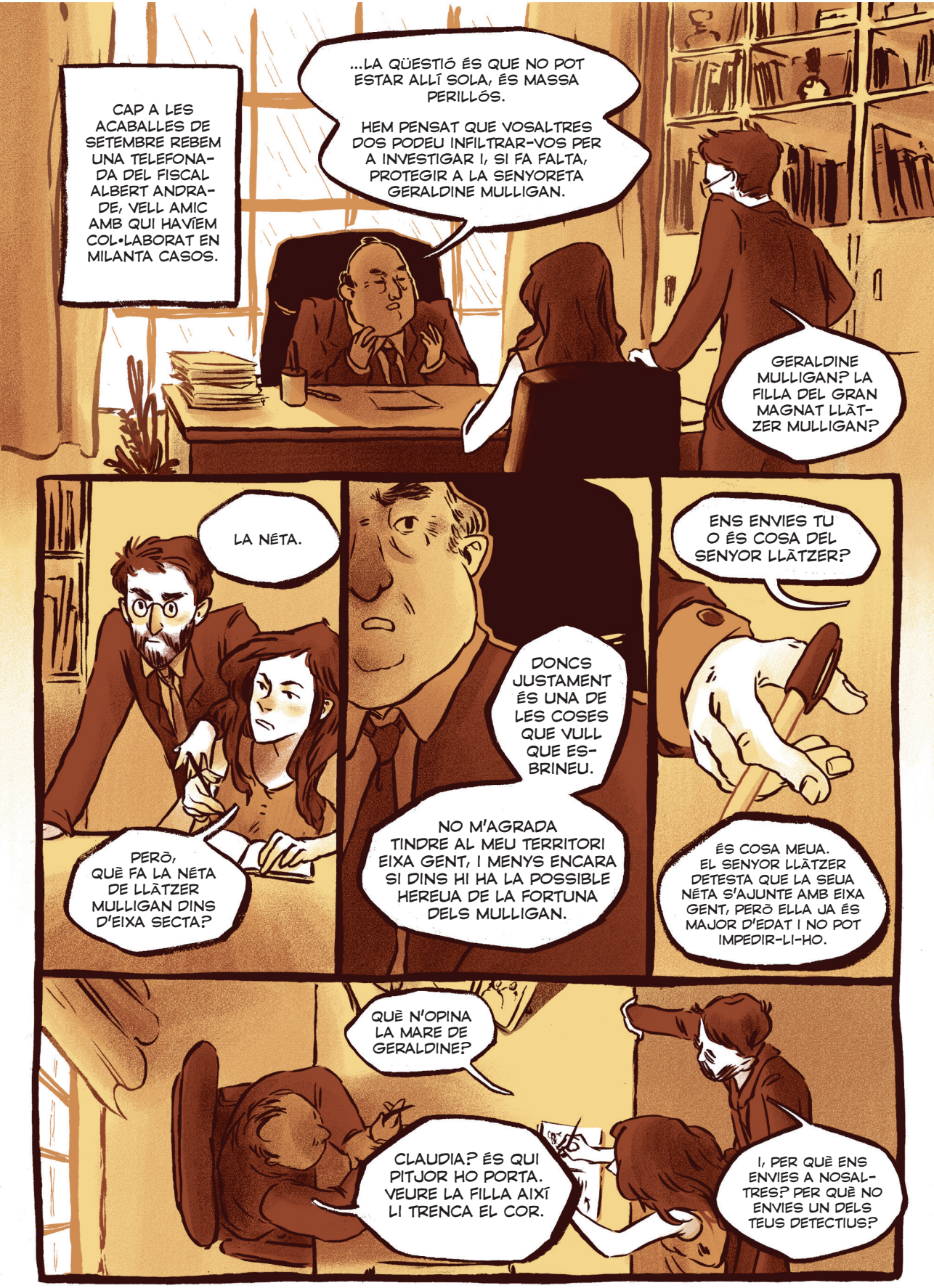
–Sí, és de ta mare... –em diu.

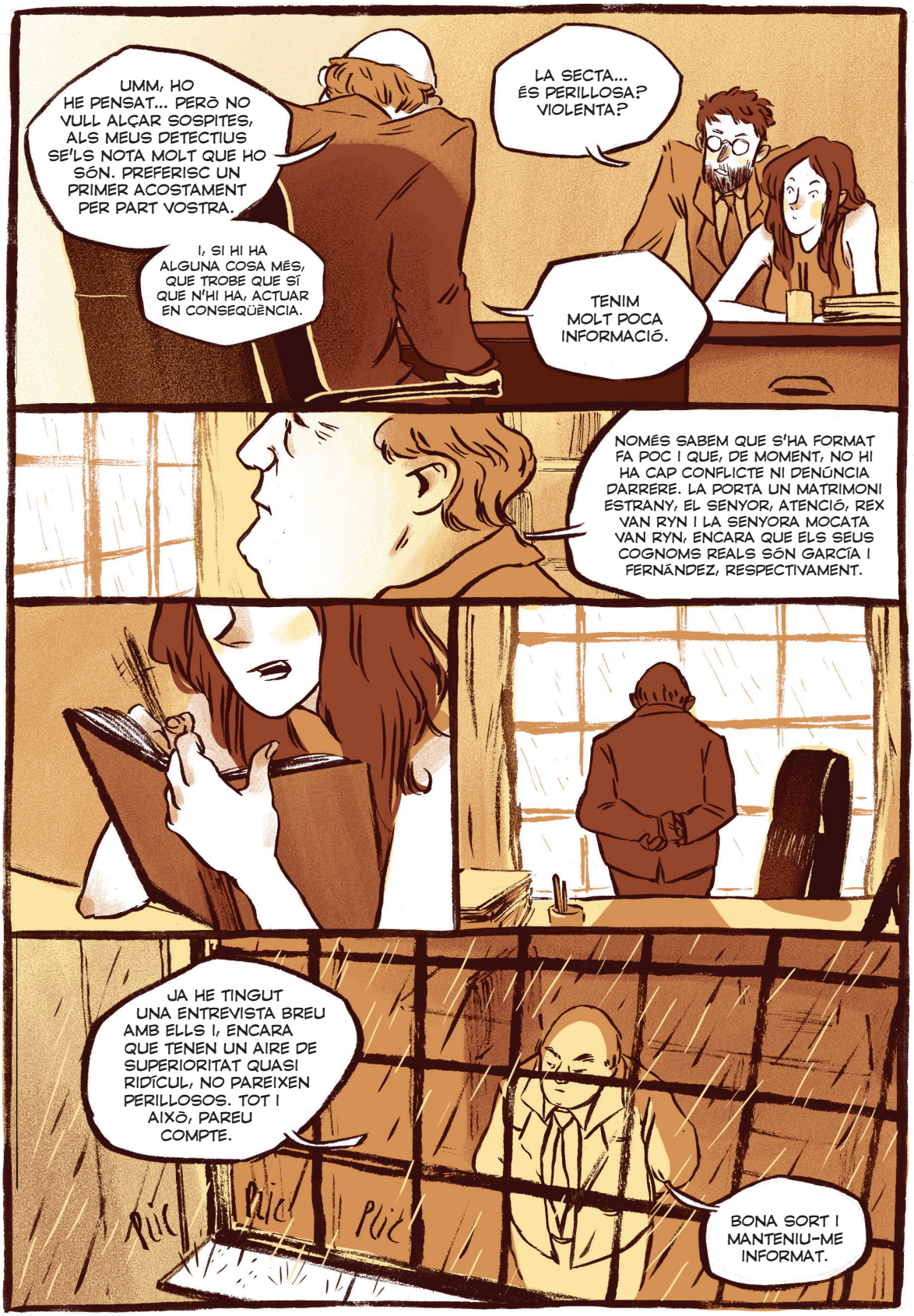
L'emoció m'ofega. Al remat, el risc que vaig assumir ha valgut la pena, no ha sigut l'estupidesa més grossa de la meua vida. Destape amb la màxima atenció la funda i en trac, tremolant, un quadern que per a mi és inconfusible, la tapa negra, el quadrat ocre en la portada a la part de dalt amb el títol manuscrit amb la lletra reconeguda de ma mare: «El misteri de la mansió grisa, 1975».

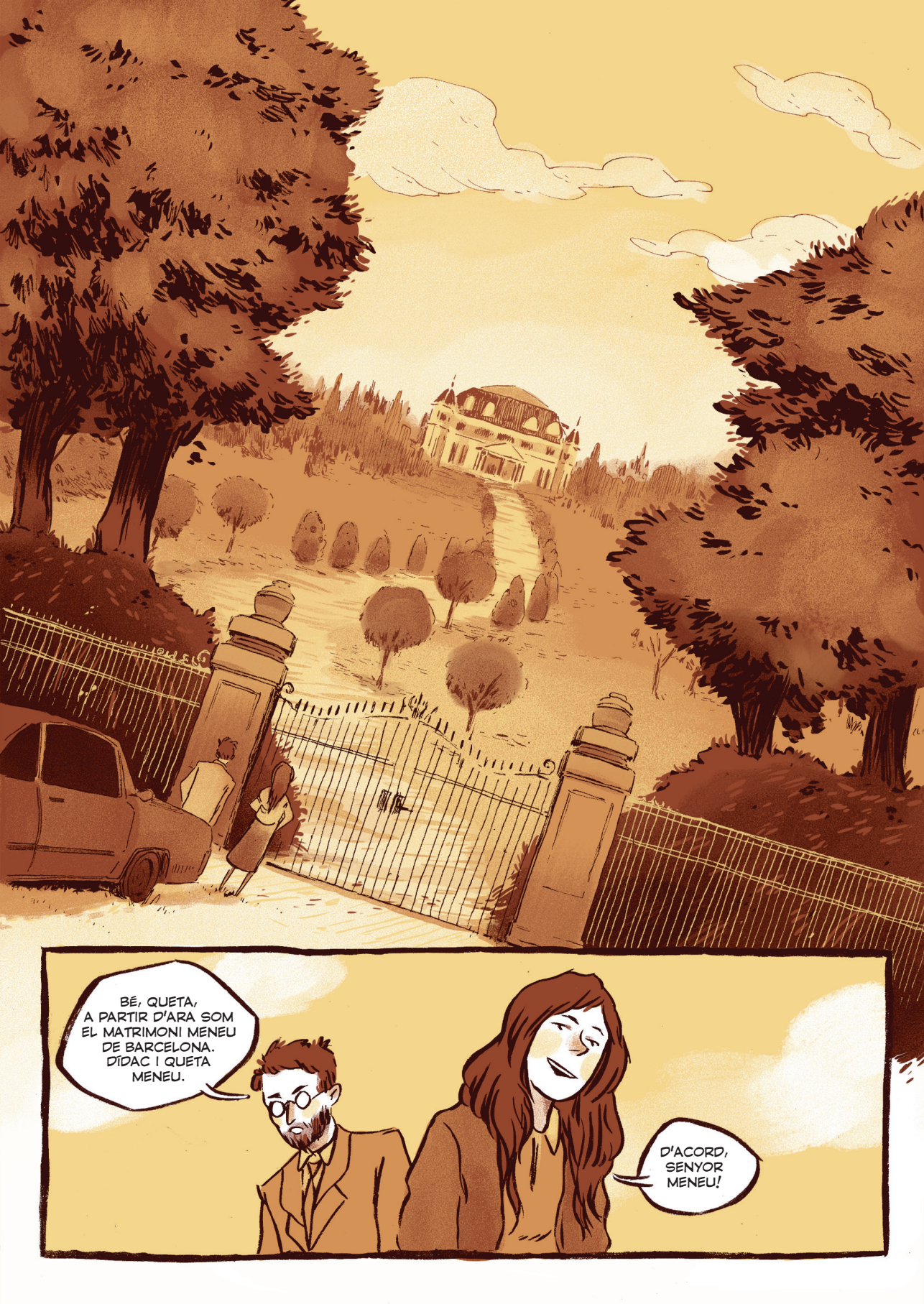
–Sí, és el que em faltava. Crec que ens ajudarà a descobrir, per fi, què els va passar als pares –mire il·lusionada l'oncle Eugene.

EL MISTERI DE LA MANSIÓ GRISA

1975

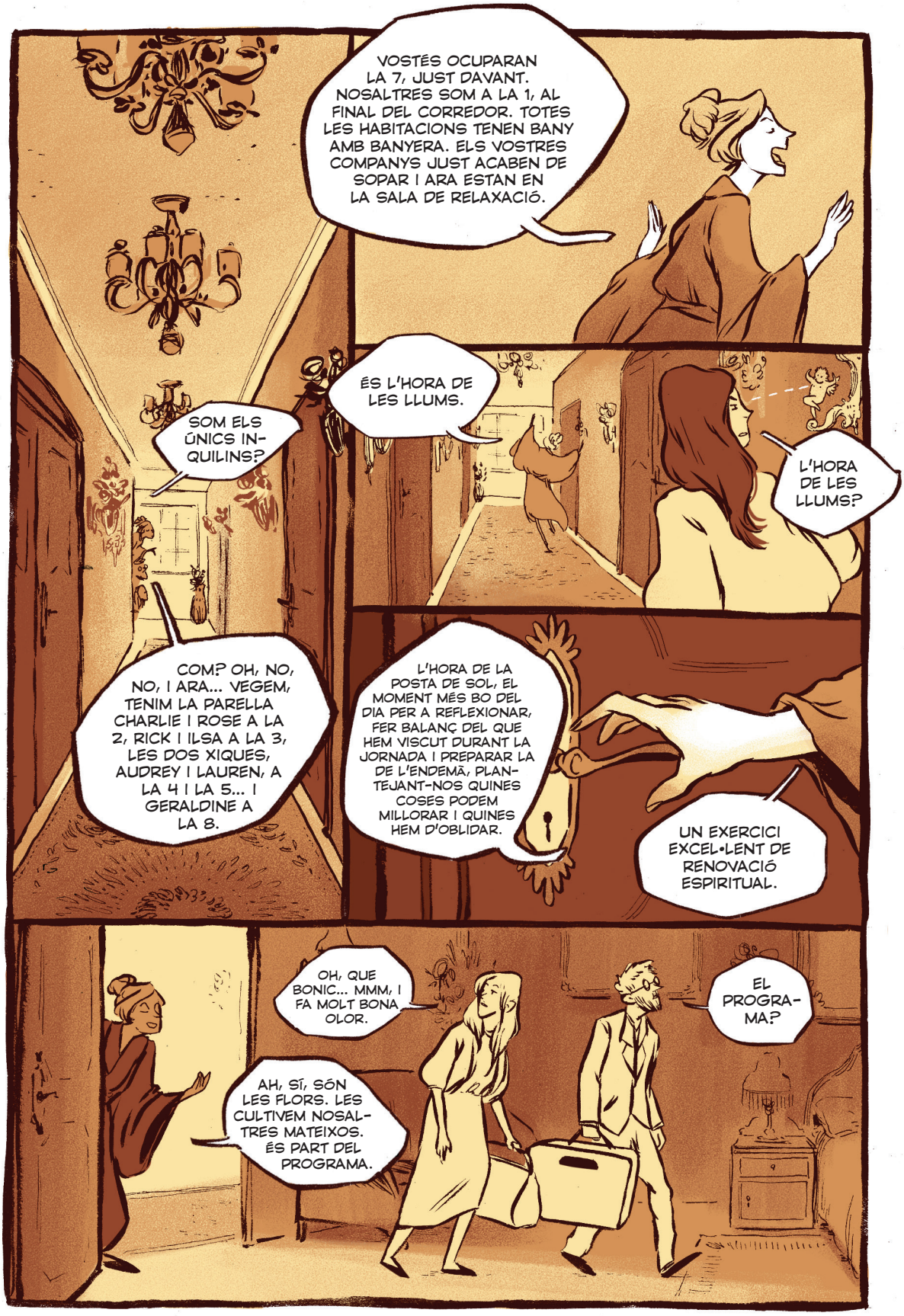

CAP A LES ACABALLES DE SETEMBRE REBEM UNA TELEFONADA DEL FISCAL ALBERT ANDRADE, VELL AMIC AMB QUI HAVÍEM COL·LABORAT EN MILANTA CASOS.
...LA QÜESTIÓ ÉS QUE NO POT ESTAR ALLÍ SOLA, ÉS MASSA PERILLÓS.
HEM PENSAT QUE VOSALTRES DOS PODEU INFILTRAR-VOS PER A INVESTIGAR I, SI FA FALTA, PROTEGIR A LA SENYORETA GERALDINE MULLIGAN.
GERALDINE MULLIGAN? LA FILLA DEL GRAN MAGNAT LLÀTZER MULLIGAN?
LA NÉTA.
PERÒ, QUÈ FA LA NÉTA DE LLÀTZER MULLIGAN DINS D'EIXA SECTA?
DONCS JUSTAMENT ÉS UNA DE LES COSES QUE VULL QUE ESBRINEU.
NO M'AGRADA TINDRE AL MEU TERRITORI EIXA GENT, I MENYS ENCARA SI DINS HI HA LA POSSIBLE HEREUA DE LA FORTUNA DELS MULLIGAN.
ENS ENVIES TU O ÉS COSA DEL SENYOR LLÀTZER?
ÉS COSA MEUA. EL SENYOR LLÀTZER DETESTA QUE LA SEUA NÉTA S'AJUNTE AMB EIXA GENT, PERÒ ELLA JA ÉS MAJOR D'EDAT I NO POT IMPEDIR-LI-HO.
QUÈ N'OPINA LA MARE DE GERALDINE?
CLAUDIA? ÉS QUI PITJOR HO PORTA. VEURE LA FILLA AIXÍ LI TRENCA EL COR.
I, PER QUÈ ENS ENVIES A NOSALTRES? PER QUÈ NO ENVIES UN DELS TEUS DETECTIUS?

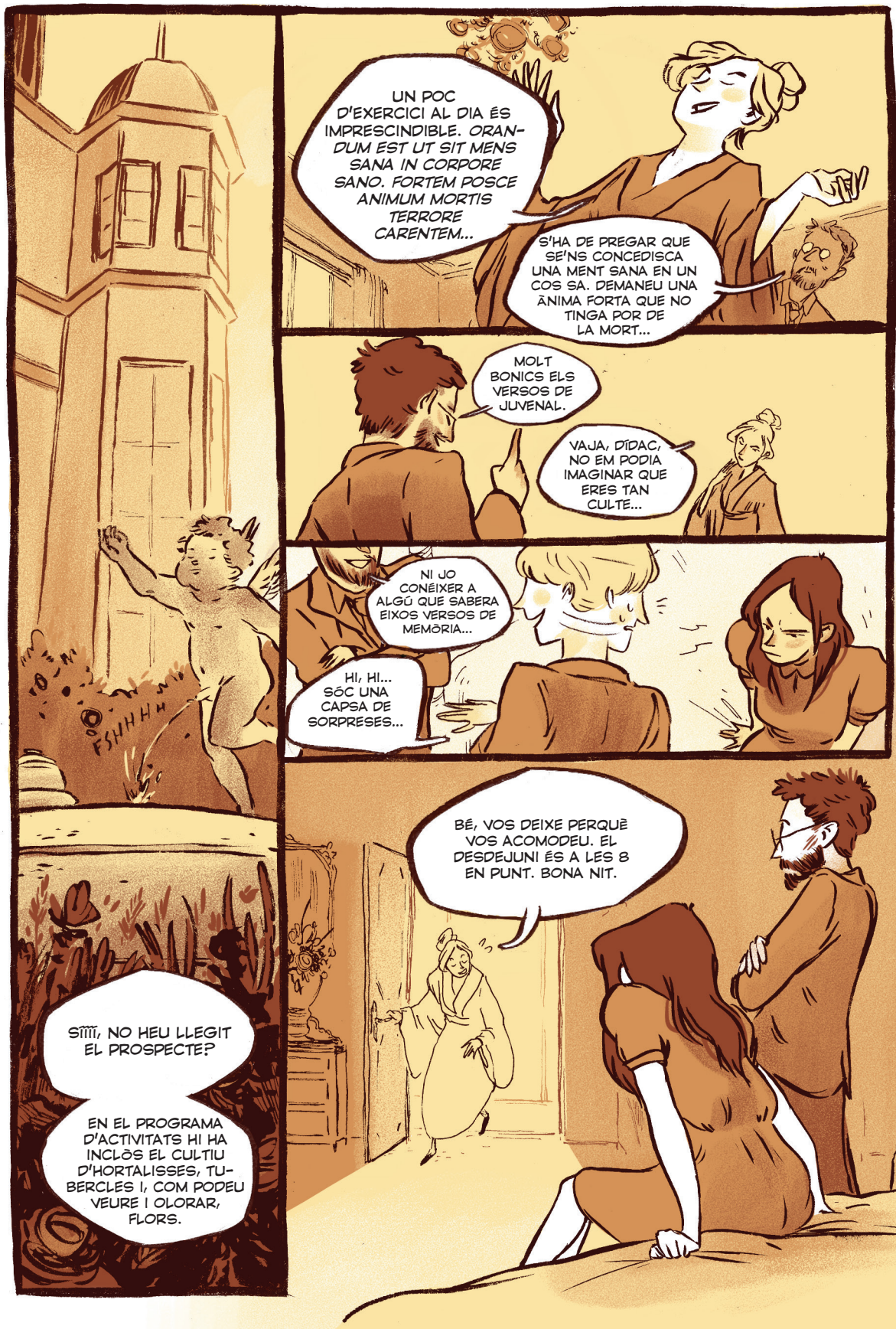

LA SECTA... ÉS PERILLOSA? VIOLENTA?
UMM, HO HE PENSAT... PERÒ NO VULL ALÇAR SOSPITES, ALS MEUS DETECTIUS SE'LS NOTA MOLT QUE HO SÓN. PREFERISC UN PRIMER ACOSTAMENT PER PART VOSTRA.
I, SI HI HA ALGUNA COSA MÉS, QUE TROBE QUE SÍ QUE N'HI HA, ACTUAR EN CONSEQÜÈNCIA.
TENIM MOLT POCA INFORMACIÓ.
NOMÉS SABEM QUE S'HA FORMAT FA POC I QUE, DE MOMENT, NO HI HA CAP CONFLICTE NI DENÚNCIA DARRERE. LA PORTA UN MATRIMONI ESTRANY, EL SENYOR, ATENCIÓ, REX VAN RYN I LA SENYORA MOCATA VAN RYN, ENCARA QUE ELS SEUS COGNOMS REALS SÓN GARCÍA I FERNÁNDEZ, RESPECTIVAMENT.
JA HE TINGUT UNA ENTREVISTA BREU AMB ELLS I, ENCARA QUE TENEN UN AIRE DE SUPERIORITAT QUASI RIDÍCUL, NO PAREIXEN PERILLOSOS. TOT I AIXÒ, PAREU COMPTE.
Puic
Puic
Puic
BONA SORT I MANTENIU-ME INFORMAT.

BÉ, QUETA, A PARTIR D'ARA SOM EL MATRIMONI MENEU DE BARCELONA. DÍDAC I QUETA MENEU.
D'ACORD, SENYOR MENEU!

AVANT, AVANT, ENTREU, VOS ESPERÀVEM. QUAN ARRIBEU AL FINAL DE LES ESCALES VULL QUE DEIXEU ARRERE TOTES LES VOSTRES PREOCUPACIONS I PORS.
DAVANT DE VOSALTRES S'OBRI UNA NOVA MANERA DE VEURE I D'ENTENDRE EL MÓN.
AIXÍ QUE SIGUEU BENVINGUTS. VENIU, VOS PRESENTARÉ EL NOSTRE PERSONAL.

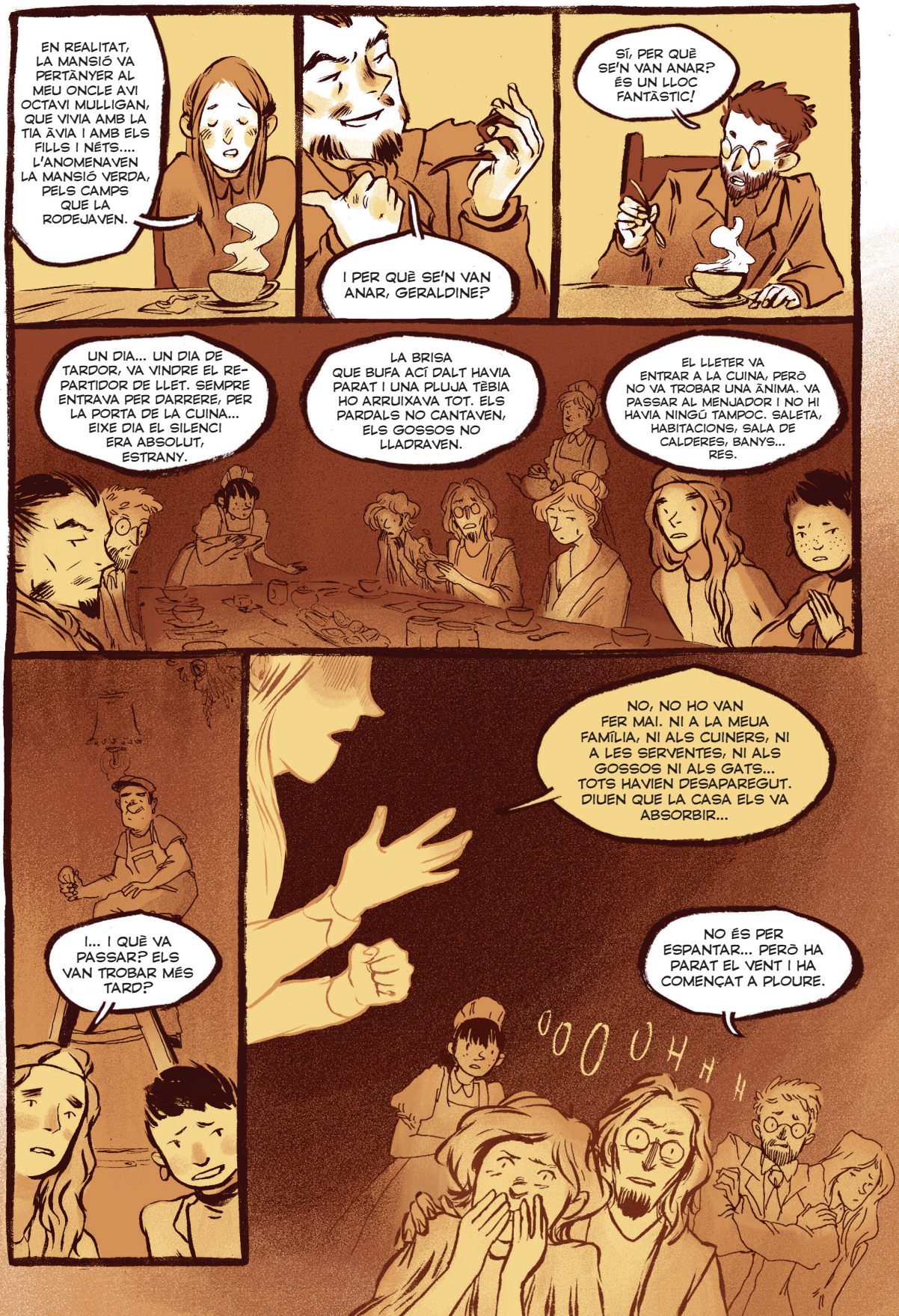

LES SENYORETES SABRINA I FRAN...
... ENCARREGADES DEL MANTENIMENT I DE LA BELLESA D'AQUEST LLOC.
ÉS UN PLAER.
SI FALLA UN LLUM O UNA FINESTRA O UNA PORTA, ALFRED ÉS EL VOSTRE HOME.
...NCANTAT.
I, FINALMENT, EL MATRIMONI SEGURA, ADELA I ANTONIO, ENCARREGATS DE LA CUINA.
REX, SAPS QUE NO POTS FUMAR ACÍ DINS.
OH, TENS TOTA LA RAÓ, ESTIMADA ADELA...
... CREIA QUE NO ESTAVA ENCESA. DE SEGUIDA LA GUARDE.
MOCATA VOS ACOMPANYARÀ A LA VOSTRA HABITACIÓ. ESTIC SEGUR QUE VOS ENCANTARÀ.
REX!
FRS
FRS
FRS
AI, SÍ, PERDÓ, PERDÓ.

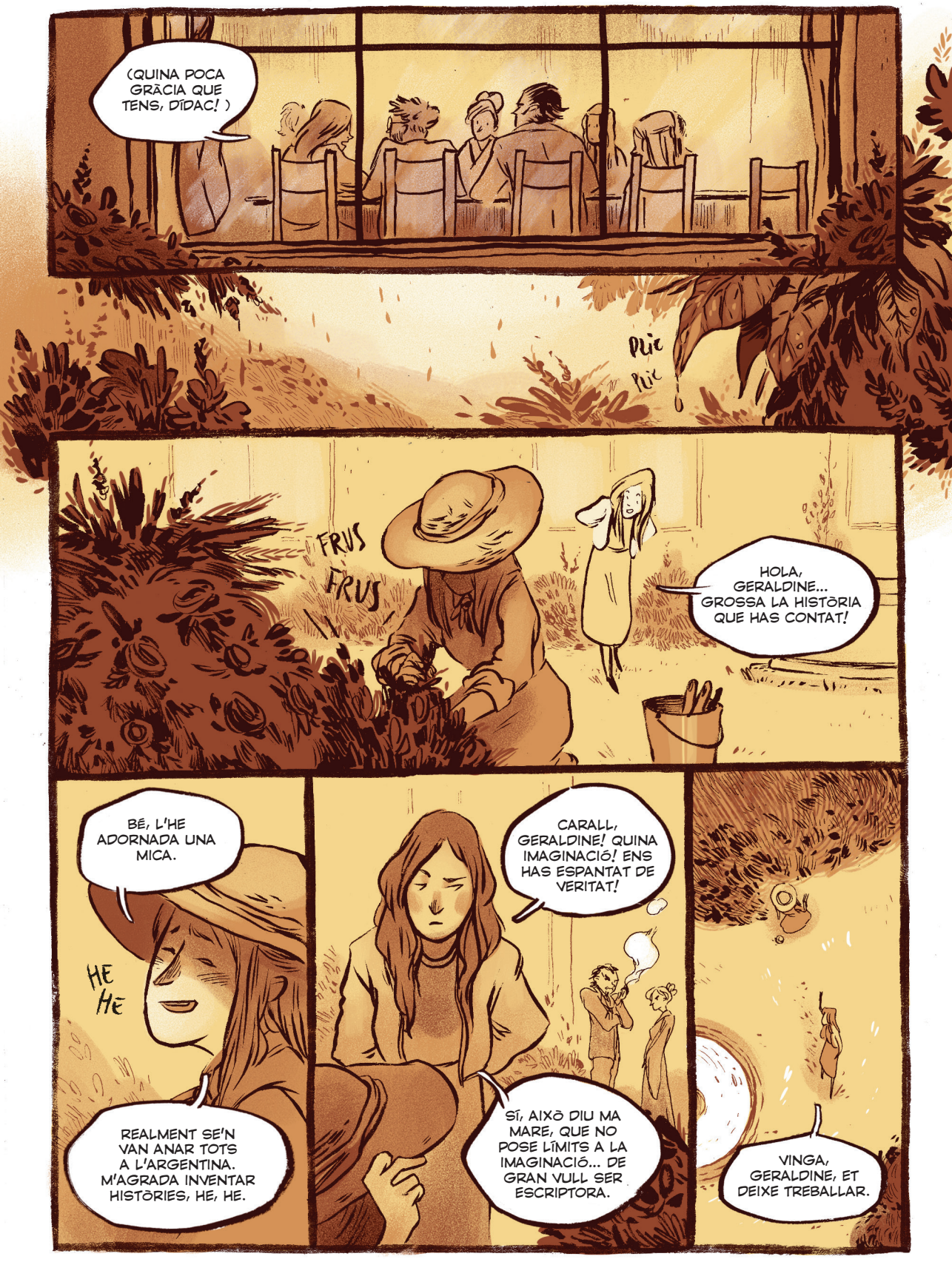

VOSTÉS OCUPARAN LA 7, JUST DAVANT. NOSALTRES SOM A LA 1, AL FINAL DEL CORREDOR. TOTES LES HABITACIONS TENEN BANY AMB BANYERA. ELS VOSTRES COMPANYS JUST ACABEN DE SOPAR I ARA ESTAN EN LA SALA DE RELAXACIÓ.
ÉS L'HORA DE LES LLUMS.
L'HORA DE LES LLUMS?
SOM ELS ÚNICS INQUILINS?
COM? OH, NO, NO, I ARA... VEGEM, TENIM LA PARELLA CHARLIE I ROSE A LA 2, RICK I ILSA A LA 3, LES DOS XIQUES, AUDREY I LAUREN, A LA 4 I LA 5... I GERALDINE A LA 8.
L'HORA DE LA POSTA DE SOL, EL MOMENT MÉS BO DEL DIA PER A REFLEXIONAR, FER BALANÇ DEL QUE HEM VISCUT DURANT LA JORNADA I PREPARAR LA DE L'ENDEMÀ, PLANTEJANT-NOS QUINES COSES PODEM MILLORAR I QUINES HEM D'OBLIDAR.
UN EXERCICI EXCEL·LENT DE RENOVACIÓ ESPIRITUAL.
OH, QUE BONIC... MMM, I FA MOLT BONA OLOR.
EL PROGRAMA?
AH, SÍ, SÓN LES FLORS. LES CULTIVEM NOSALTRES MATEIXOS. ÉS PART DEL PROGRAMA.

UN POC D'EXERCICI AL DIA ÉS IMPRESCINDIBLE. *ORANDUM EST UT SIT MENS SANA IN CORPORE SANO. FORTEM POSCE ANIMUM MORTIS TERRORE CARENTEM...*
S'HA DE PREGAR QUE SE'NS CONCEDISCA UNA MENT SANA EN UN COS SA. DEMANEU UNA ÀNIMA FORTA QUE NO TINGA POR DE LA MORT...
MOLT BONICS ELS VERSOS DE JUVENAL.
VAJA, DÍDAC, NO EM PODIA IMAGINAR QUE ERES TAN CULTE...
NI JO CONÉIXER A ALGÚ QUE SABERA EIXOS VERSOS DE MEMÒRIA...
HI, HI... SÓC UNA CAPSA DE SORPRESES...
FSHHHH
BÉ, VOS DEIXE PERQUÈ VOS ACOMODEU. EL DESDEJUNI ÉS A LES 8 EN PUNT. BONA NIT.
SÍÍÍ, NO HEU LLEGIT EL PROSPECTE?
EN EL PROGRAMA D'ACTIVITATS HI HA INCLÒS EL CULTIU D'HORTALISSES, TUBÈRCLES I, COM PODEU VEURE I OLORAR, FLORS.

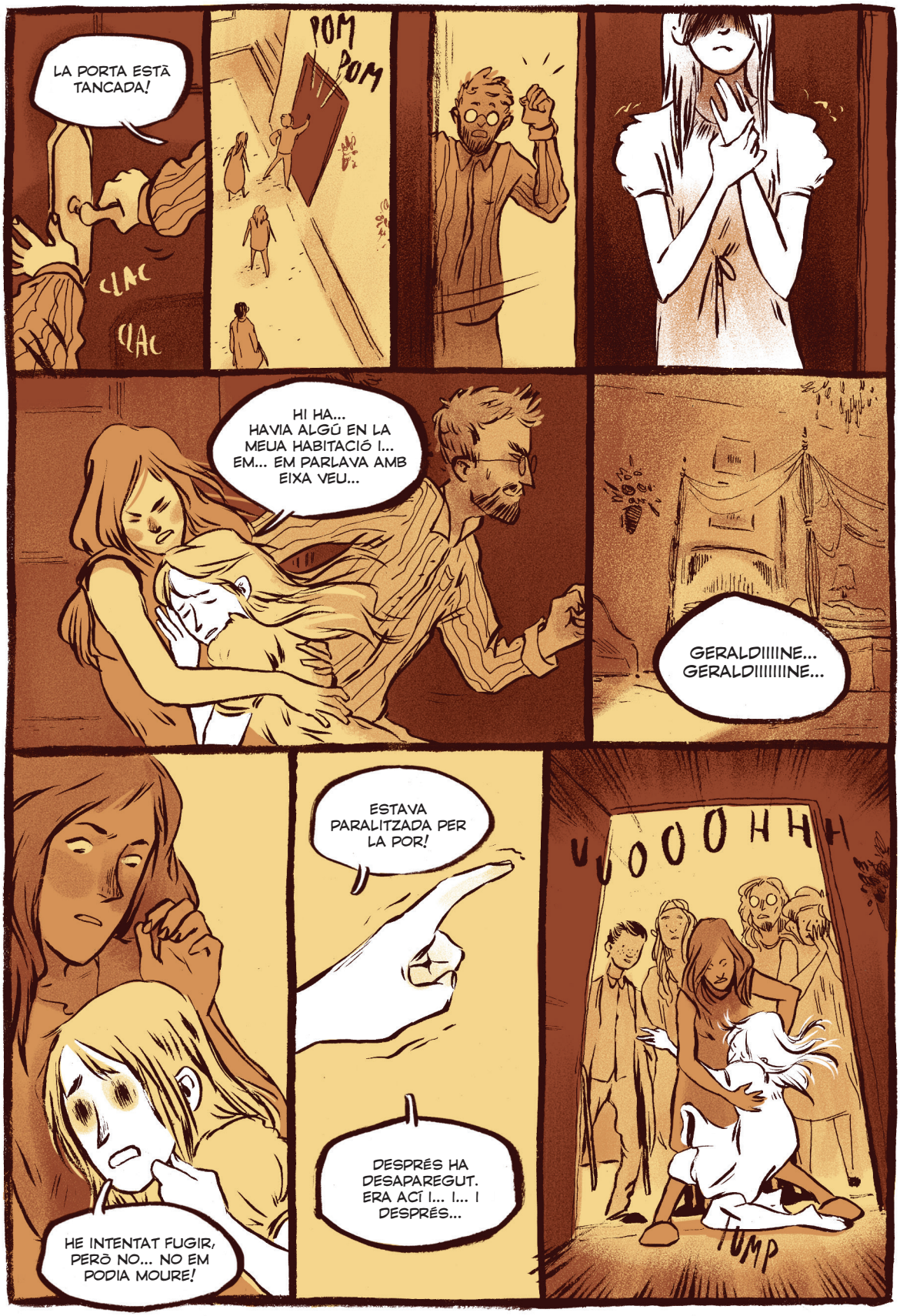

MENS SANA IN CORPORE SANO... MALA PARDALA!
BÉ, TÉ LA SEUA GRÀCIA.
SÍ, SÍ QUE TÉ GRÀCIA...
Orandum est
sit mens san
Fortem posce ar
mortis terrore
qui spatium vita
inter munera po
qui ferre queat quos
que labores,neces
CARAM! VINGA, COMENCEM A TREBALLAR...
CRiii
CRi
CRi
CRiii
EL PLA ÉS EL SEGÜENT...

TILIN TILIN TILIN TILIN
TOMP
TOMP
TOMP
TOMP
BLAM
BON DIA. EHEM... DISCULPEU...
SE'NS HAN APEGAT ELS LLENÇOLS.
NO TÉ LA MÉS MÍNIMA IMPORTÀNCIA...
AGAFEU CADIRA I GOGEU DEL DESDEJUNI QUE ELS SEGURA ENS HAN PREPARAT.
EHEM... CAVALLERS, *MESDAMES*...
ÉS UN PLAER PRESENTAR-VOS ELS NOUS MEMBRES DE LA NOSTRA FAMÍLIA:
DÍDAC MENEU I QUETA BLANC. DÍDAC ÉS ENGINYER I QUETA, PINTORA, LA VEUREU SEMPRE AMB UN QUADERN A LES MANS.
DIS-ME, REX... ÉS VOSTRA AQUESTA MANSIÓ TAN... PECULIAR?
NOSTRA? OH, NO, NO... QUE ESPAVILAT QUE ERES! NO ENS HO PODRÍEM PERMETRE. ENS LA LLOGUEN DES DE FA UN TEMPS. NOSALTRES NOMÉS LI HEM DONAT EL NOSTRE... TOC PERSONAL.

EN REALITAT, LA MANSIÓ VA PERTÀNYER AL MEU ONCLE AVI OCTAVI MULLIGAN, QUE VIVIA AMB LA TIA ÀVIA I AMB ELS FILLS I NÉTS.... L'ANOMENAVEN LA MANSIÓ VERDA, PELS CAMPS QUE LA RODEJAVEN.
I PER QUÈ SE'N VAN ANAR, GERALDINE?
SÍ, PER QUÈ SE'N VAN ANAR? ÉS UN LLOC FANTÀSTIC!
UN DIA... UN DIA DE TARDOR, VA VINDRE EL REPARTIDOR DE LLET. SEMPRE ENTRAVA PER DARRERE, PER LA PORTA DE LA CUINA... EIXE DIA EL SILENCI ERA ABSOLUT, ESTRANY.
LA BRISA QUE BUFA ACÍ DALT HAVIA PARAT I UNA PLUJA TÈBIA HO ARRUIXAVA TOT. ELS PARDALS NO CANTAVEN, ELS GOSSOS NO LLADRAVEN.
EL LLETER VA ENTRAR A LA CUINA, PERÒ NO VA TROBAR UNA ÀNIMA. VA PASSAR AL MENJADOR I NO HI HAVIA NINGÚ TAMPOC. SALETA, HABITACIONS, SALA DE CALDERES, BANYS... RES.
I... I QUÈ VA PASSAR? ELS VAN TROBAR MÉS TARD?
NO, NO HO VAN FER MAI. NI A LA MEUA FAMÍLIA, NI ALS CUINERS, NI A LES SERVENTES, NI ALS GOSSOS NI ALS GATS... TOTS HAVIEN DESAPAREGUT. DIUEN QUE LA CASA ELS VA ABSORBIR...
NO ÉS PER ESPANTAR... PERÒ HA PARAT EL VENT I HA COMENÇAT A PLOURE.
OOOUHHH

(QUINA POCA GRÀCIA QUE TENS, DÍDAC!)
PLIC
PLIC
FRUS
FRUS
HOLA, GERALDINE... GROSSA LA HISTÒRIA QUE HAS CONTAT!
BÉ, L'HE ADORNADA UNA MICA.
HE HE
REALMENT SE'N VAN ANAR TOTS A L'ARGENTINA. M'AGRADA INVENTAR HISTÒRIES, HE, HE.
CARALL, GERALDINE! QUINA IMAGINACIÓ! ENS HAS ESPANTAT DE VERITAT!
SÍ, AIXÒ DIU MA MARE, QUE NO POSE LÍMITS A LA IMAGINACIÓ... DE GRAN VULL SER ESCRIPTORA.
VINGA, GERALDINE, ET DEIXE TREBALLAR.

... TOT ÉS MOLT ESTRANY. AL PRINCIPI HAN APARENTAT UNA CERTA RIGIDESA I DISCIPLINA...
... PERÒ EN ACABANT EL COMPORTAMENT QUE HAN TINGUT HA SIGUT MOLT RELAXAT.HEM ARRIBAT TARD I COM SI RES. SEGUIM AMB EL PLA?
UMM... SÍ... ENCARA QUE TINC UNA SOSPITA QUE M'AGRADARIA COMPROVAR...
UNA SOSPITA?! ALERTA,... LES TEUES INTUÏCIONS SEMPRE ARRIBEN A BON PORT.
VEURÀS, ES TRACTA...
VAAAAHHHH
QUÈ PASSA?!
QUI HA CRIDAT?!
PAREIX QUE VENIA DE L'HABITACIÓ DE GERALDINE!
POM
POM
GERALDINE? ESTÀS BÉ?

LA PORTA ESTÀ TANCADA!
CLAC
CLAC
POM
POM
HI HA... HAVIA ALGÚ EN LA MEUA HABITACIÓ I... EM... EM PARLAVA AMB EIXA VEU...
GERALDIIIINE... GERALDIIIIIIINE...
HE INTENTAT FUGIR, PERÒ NO... NO EM PODIA MOURE!
ESTAVA PARALITZADA PER LA POR!
DESPRÉS HA DESAPAREGUT. ERA ACÍ I... I... I DESPRÉS...
UUOOOHHH
JUMP